

Στρ. 107. Ἐμπρός τοῦ πρυμνοῦχου καλὸς νεανία,
Ἀνδρόπαις, ὡς εἴκοσι μόλις ἐτῶν,
Προβάλλει καὶ λέγει ἀρπάγην κρατῶν·
Τὸ λάφυρον εἶναι χειρὸς γυναικείας;

101. Κ' ἐκεῖνος· σέ εἶδα· δὲν εἶσαι γυνή·
Ἀγὼν πλὴν εἰς Πρέβεζαν ἄλλος θὰ γείνη·
Ὁ θέλων καθόλου τὸν ῥύπον νὰ πλύνῃ
Ἐκεῖ θὰ φωνῇ.

α Ἀρὸς ἐξητάσαμεν ἀμφότερα τὰ τελευταῖα δύο ποιήματα, τὴν *Εὐφροσύνην* καὶ τὸ *Στόμιον* τῆς *Πρεβέζης*, καὶ ἐσημειώσαμεν ἐκατέρων τὰ τε πλεονεκτήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα, συνεκρίναμεν αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα, διὰ νὰ ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς σχετικῆς αὐτῶν ἀξίας. Ὅθεν, ἐξαιρουμένου ἐνὸς μόνου τῶν κριτῶν, κρίναντες προτιμητέον καὶ βραβευτέον τὸ *Στόμιον* τῆς *Πρεβέζης*, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἡ μὲν *Εὐφροσύνη* ἐκρίθη ὑπερτέρα τοῦ *Στομίου* τῆς *Πρεβέζης* κατὰ τὴν ποιητικὴν εὐρεσιν, τὴν αἰσθηματικότητα, καὶ τὴν καλλονὴν καὶ καινοφάνειαν τῶν εἰκόνων· τοῦτο δ' ἀνώτερον ἐκείνης κατὰ τὸ λεκτικὸν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς στιχοθεσίας. Ἐθέλωμεν λοιπὸν διατάξῃ, πότερον τῶν δύο ἦτο ἐκ προτιμήσεως βραβευτέον, ἐάν τὰ ἐν ἐκατέρῳ ἑλλείμματα ἦσαν ὀλιγώτερα ἢ ἐλαφρότερα. Ἀλλ' ὥρμιως σκεθεν-
τες δὲν ἐκρίναμεν πρέπον νὰ ἀπονεμηθῇ τὸ βραβεῖον εἰς ποιήματα, πολλὰ μὲν ἔχοντα τὰ καλὰ καὶ εἰς τοὺς ποιητὰς αὐτῶν τιμὴν οὐκ ὀλίγην περιποιούντα, ἀλλ' ἀπολειπόμενα τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου τῆς δοκιμότητος, ἥτις ἤθελε καταστήσῃ αὐτὰ ἀληθῶς βραβεύσεως ἀξία. »

Ἐν τούτοις νομίζομεν δίκαιον νὰ ἐπαινέσωμεν ἀμφοτέρους τοὺς ποιητὰς καὶ νὰ ἐμφυχώσωμεν αὐτοὺς εἰς τὸ στάδιον τῆς ποιήσεως, πρὸς ἣν ἔχουσιν ὁμολογουμένως οὐκ ὀλίγην εὐφροσύνην καὶ δεξιότητα. Πεποί-
θαμεν δὲ, ὅτι δι' ἐκτενεστέρας προσοχῆς καὶ μελέτης θέλουσιν ἀναπτύξῃ καὶ ρυθμίσῃ τὴν εὐτυχῶς ἐνσπάρεισαν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως ποιητικὴν δύναμιν, καὶ διὰ τῆς παραγωγῆς τελειότερων τοῦ πνεύματος αὐτῶν προϊόντων οὐχὶ μόνον θέλουσιν ἀξιοθῆ τοῦ βραβεῖου, τὸ ὁποῖον ὁ φιλογενὴς ἀθλοθέτης ὥριτεν εἰς τὸν ἐν τῷ ποιητικῷ τούτῳ ἀγῶνι ἀναδεικνυόμενον νικητὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν θέλουσι στέψῃ μὲ τὴν ἱεράν δάφνην τοῦ Πανασσοῦ, ἥτις πολλοὺς αἰῶνας ἀπομαρυνθεῖσα ὑπὸ τῶν δριμύτερον ἐξ ἀνατολῶν προσπνευσάντων χειμερίων ἀνέμων, ἤρ-
χισεν ἤδη πάλιν νὰ ἀναθάλλῃ εἰς τὰς ζωοποιεῖς τῆς ἐλευθερίας ἀκτίνες καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν Κυβέρνησιν τοῦ φιλομούσου καὶ φιλαγάθου ἡμῶν Ἀνακτοῦ. »

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου τὸ ἀκροατήριον ἀντήχησεν ὑπὸ ζωηρῶν χειροκροτήσεων, δι' ὧν τὸ πεφωτισμένον ἐκεῖνο κοινὸν ἅμα μὲν ἐπεδοκίμαζε τὸν ἀγορεύσαντα, ἅμα δὲ ἐξέφραζε τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἀγωνοθέτην, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐτυχὴς ἰδέα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοσοῦτον σπουδαῖα μελετήματα, ὑφ' ὧν χειραγωγούμενοι οἱ νέοι ἡμῶν ποιηταὶ θέλουσι βεβαίως ἀναδειχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι ἐτι μᾶλλον ἀξιοὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἔθνους.

Ἐπειδὴ τὸ βραβεῖον δὲν ἐδόθη ἐφέτος, τὰ χρήματα, κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀθλοθέτου, ἐν τούτῃ περιπτώσει, θέλουσι χρησιμεύσει εἰς ἀγορὰν βιβλίων χρησίμων εἰς τὸ φιλογενὲς τῆς φιλοσοφικῆς τοῦ Πανεπιστημίου σχολῆς τμήμα.

Ο ΑΠΤΕΡΥΓΟΣ.

Ὅταν λέγῃ τις πτηνὸν ἐννοεῖ τὸ δίπουν ἐκεῖνο ζῶον τὸ ὁποῖον, εἴτε νηχόμενον εἰς τοὺς ἀέρας, εἴτε διαιτώμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἔχει πτέρυγας, ἔστω καὶ ἄνευ πτερῶν· ἀλλὰ πτηνὸν, στερούμενον ἐξ ὁλοκλήρου πτερύγων εἶναι, ὁμολογητέον, ἐκ τῶν περιεργότερων κτισμάτων τῆς φύσεως.

Τοιοῦτον εὐρίσκεται ἐν τῇ Νέᾳ Ζελανδίᾳ, κατὰ τὴν Ὠκεανίαν, κιουί-κιουί ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἔχον μέγεθος μὲν μικρᾶς ἰνδικῆς μελιπαγίδος (γάλλου) πτερὰ δὲ ξανθόμαυρα καὶ τραχεῖα, καὶ ῥάμφος ἐπίμηκες καὶ εὐθύ, δι' οὗ σκάπτων τὴν γῆν τρέφεται διὰ τῶν σκωλήκων τῶν λεπιδωπτέρων καὶ κο-

Ἀπτερυγος.

λεοπτέρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἶναι μικροί, ἐπικαλυπτόμενοι ὑπὸ μεμβράνης εἰς ἄλλον ἐλαστικῆς, καὶ ἡ κεφαλὴ σμικροτάτη συγκρινομένη πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος· περὶ δὲ τοὺς μυκτῆρας ἔχει μακρὰς τρίχας τραχείας ὡς τὰς τοῦ μύστακος τῆς γαλῆς. Οἱ πόδες τοῦ εἶναι βραχεῖς, εὐπαρκοί, καὶ μεγάλοι, ὁμοιάζοντες πολὺ τοῖς τῶν ὀρνίθων τῆς ἀλεκτοροειδοῦς τάξεως· δὲν ἔχει

δὲ οὔτε οὐρανόν, οὔτε ἔχνης περὶ γυναικῶν καὶ ἰδοὺ διὰ τί ὠνομάσθη ἀπτερόγος. Ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ ἀσπάζεται δὲ τὸν ἐρημικὸν βίον, συζῶν, ὡς αἱ περισσεύει, κατὰ ζεῦγον, κρυπτόμενος ἐν μέτρῳ τῶν δασῶν τὴν ἡμέραν, καὶ ἐξερχόμενος τὴν νύκτα τῆς φωνῆς του.

Ἡ σὰρξ τοῦ εἶναι μαύρη, σκληρὰ καὶ ἀηδὴς, τὴν ὁποίαν δὲν τρώγουσι πλέον οἱ ἰθαγενεῖς μετὰ τὴν εἰς Νεῖαν Ζελανδίαν εἰσαγωγὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔξω.

Ἐνίοτε καταδιώκουσιν αὐτοὺς οἱ κύνας· ἀλλ' αὐτοὶ ἀντιμάχεται διὰ λακτισμῶν ῥωμαλεωτάτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μακαρίτου Ἀχιλλέως, Ἑλληνοῦ ἱατροῦ, τῇ περὶ τὴν Γέφυραν τοῦ Μέλκτος ἐν Σμύρνῃ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ ἐπὶ τεμαχίου μαρμάρου.

ΓΥΚΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ ΕΙΝΟΥΔΕΩΣ

Τὸ ὄνομα Γυκὼ εἶναι ἀναμφισβότως κύριον θηλικόν, καὶ, καθ' ὅσον γινώσκουμεν, μοναδικόν. Τὸ δεῦτερον ὄνομα σημαίνει τὸν πατέρα τῆς κόρης Γυκοῦς, κείμενον ἀνεῦ τῆς ὑψίλων τῆς γενικῆς κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην ἢ κατ' ἑλλειψιν τοῦ λιθοξόου. Τὸ δὲ τρίτον, ὄνομα ἔθνικόν Εἰνουδῆς, σημαίνει προδήλως τὴν γενεθλίαν πόλιν τῆς κόρης, ἣταν ἀγνωστον μέλοι τοῦ νῦν, ὡς μὴ ἀναφερόμενον οὔτε ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς παλαιοῦ συγγραφέως, καθ' ὅσον γινώσκουμεν. Παράγεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνατιρόρητως ἐκ τῆς προσθέσεως εἰν καὶ τῆς λέξεως οὐδὸς κατὰ σχῆμα Ἰωνικόν, διότι πιθανῶς ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο ἐν μεγάλῃ τινὶ ὁδῷ, ἴσως ἐκ τῶν κυριωτέρων τῆς Σμύρνης πρὸς τὰ ἐνδοτέρω.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἱατροῦ ἀγνοοῦσι πόθεν μετεκομίσθη τὸ μάρμαρον τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, νομίζουσιν ὅμως ὅτι ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Σμύρνης καὶ ἐξ ἀποστάσεως 2-3 ὥρων.

Ἐκ τῶν μικρῶν τούτων δεδομένων λοιπὸν ἐσυμπεράναμεν μόνον, ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Σμύρνης ὑπῆρχε καὶ πόλις, ἡ πολίχνη, ἡ κώμη ἀρχαιοτάτη ΕΙΝΟΥΔΟΣ, ἢ ἡ ΕΙΝΟΥΔΑ τὰ, ἄχρι τοῦδε ἀγνωστος ἡμῖν, καὶ πιθανῶς κείμενη ἐπὶ τινος τῶν μεγάλων τῆς Σμύρνης ὁδῶν πρὸς τὰς περὶ αὐτὴν ἀξιολογωτέρας πόλεις ὡς προείπομεν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῆς παλαιᾶς γεωγραφίας δὲν ἀπαντῶμεν τοιαύτης συνθέσεως τοπικὰ ὀνόματα, ἐκ τῆς ἐν προσθέσεως δηλαδὴ καὶ ὁδός. Ἀλλ' ἐνθυμήθημεν τὰς Ἑννεα Ὀδοὺς, τόπον τῆς Μακεδονίας, ἐφ' οὗ ἐκτίσθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις καθ' Ἡρόδοτον, καὶ τὴν Ὀδὴ σ σ ὀ ν Ὀδησσόπολιν (Πάριον) τῆς Θράκης, κτίσμα Μηλιαίων, καὶ τὴν νῦν κωμόπολιν τῆς Κύπρου Ὀμοδον, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ χωρίον Μεσοροῦγι, μεταξὺ Φινεοῦ καὶ Καλαβρύτων, ταυτόσημον τοῦ Εἰνουδῆς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Φρονῶν δὲ, ὅτι ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν πολλὰ ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ὀνομάτων τῶν πόλεων

καὶ πολυχνίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλυπήθημεν, ὅτι δὲν ἐμαθα συγχρόνως καὶ πόθεν μετεκομίσθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μάρμαρον, τὸ φέρον τὴν ἀνωθι ἐπιγραφὴν διὰ τὰς περαιτέρω ἀναγκαίας ἐρεῦνας, ἵνα βεβαιωθῶμεν ἐξ εἰκασίας, ἂν ἐκεῖ ἦτον ἡ πατρίς τῆς κόρης Γυκοῦς, ἡ ἀλλοθί που τῆς Ἰωνίας, προσδιορίζοντες θετικώτερον τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως.

Περὶ τὴν Σμύρνην ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὴν μεγάλην ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Μαγνησίαν τὴν ὑπὸ Σιπύλῳ, ὑπάρχει χωρίον παλαιὸν χριστιανικὸν περιέχον σήμερον μόλις 100 οἰκογενεῖας χριστιανῶν καὶ 15 Τούρκων. Ἐκ τῶν αὐτόθι ὑπαρχόντων καὶ ἀνασκαπτομένων κατὰ καιροῦς ἀρχαίων εἰκάζεται, ὅτι ἡ θέσις αὕτη ἔκατοκεῖτο καλῶς καὶ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Ἐπισκεπτόμενος λοιπὸν μίαν τῶν ἡμερῶν τὸ Τουρκικὸν κοινοταφεῖον τοῦ χωρίου τούτου, κείμενον κατὰ τὸν ὁδὸν τὴν πρὸς τὰ Περίκλυστα (Βουνάρβασι), πλησίον ὁχωρον καὶ ὁμοίως παλαιὰν κωμόπολιν πρὸς νότον τοῦ Χαζηλαρίου, εὗρηκα στήλην παλαιὰν ἐκ λίθου πορείου σκληροῦ, χωσμένην πλαγίως ἐν τῇ γῇ, καὶ ἐπ' αὐτῆς γράμματα ἡλλοιωμένα ἐκ πολυχρονίου τριβῆς καὶ μόλις ἐν μέρει διακρινόμενα τινὰ ἐξ αὐτῶν, καὶ τοῦτο μετὰ τοσαύτης δυσκολίας, ὥστε ὁ πάντῃ πρωτόπειρος περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν δύναται ἴσως νὰ θεωρήσῃ αὐτὰ, ἢ ὡς μὴ ὄντα πραγματικῶς γράμματα, ἢ μᾶλλον ὡς ἐξηλειμμένα ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ μὴ ἀναγινωσκόμενα πλέον. Ὁ δὲ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων τούτων εἶναι περιπου τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, οἷα ἡ τῆς προσημειωθείσης ἐπιγραφῆς τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἱατροῦ Ἀχιλλέως. Ἀνέγνωσα δὲ σαφῶς, ἂν καὶ μετὰ τινος ἐπιστάσεως καὶ δυσκολίας ἐνιαχοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις μετ' ἄλλων τινῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἔχω προχειροῦς.

Η ΠΟΛΙΣ ΕΙΝΟΥΔΕΩΝ.

Τῷ ὄντι τὸ Χαζηλάριον, (ὀνομασθῆν, ὡς νομίζεται κοινῶς, ἀπὸ τῶν ὀθωμανιστῶν λεγομένων χαζήδων, τουτέστι προσκυνητῶν μουσουλμάνων, αἵτινες ἐρχόμενοι διὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς Μίκκην, ἢ τὸ ἀνάπαλιν, κατέλυον αὐτοῦ μίαν ἐπείραν), κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς μεταξὺ τῶν ὁρέων Σιπύλου καὶ Μαστουσίης, τῶν περιχλειόντων πρὸς ἀνατολὰς τὴν Σμυρναϊκὴν πεδιάδα καὶ κατὰ τὴν ὑπώρειαν αὐτῶν, ὁδοῦ σημειώδους, ὡς κυριωτέρας, δι' ἧς ἀναμφισβότως ἐγίνετο καὶ τὸ πάλαι ἡ συγκοινωνία τῆς Σμύρνης μετὰ τῆς Μαγνησίας καὶ τῶν Σάρδεων καὶ Θιατείρων καὶ Φιλαδελφείας καὶ ἄλλων πόλεων τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ θέσις εἶναι ὁμαλὴ, τερπνὴ, εὐάερος, ἐχουσα καὶ ὕδωρ καὶ τὴν θέαν τῆς πεδιάδος καὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης. Εἶναι γνωστὸν καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἡ παρὰ τὰς ὁδοὺς δι' ὧν συγκοινωνοῦσιν αἱ πόλεις, σχηματίζονται κατ' ὀλίγον φυσικῶς τῷ λόγῳ, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς ὑπωρείας ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ὁρέων αὐτῶν, πρῶτον πανδοχεῖα καὶ ἀκολουθῶς κώμαι καὶ πόλεις, ὅταν μάλιστα ὁ τόπος εἶναι ὑγιεινός. Ἐπειτα ἡ σωζομένη ἐνταῦθα παλαιὰ ὕλη, καὶ ἐπὶ